

ZELDA FITZGERALD

## A JÉGHEGY

Kornélia kinézett az ablakon és sóhajtott. Nem azért, mert különösebben boldogtalan lett volna, hanem azért, mert megbántotta a szüleit és csalódást okozott barátnőinek. Két sokkal fiatalabb húga már régen férjnél volt és megállapodott az életben; ő pedig, lám, már harminc éves, és mint egy kései téli alma vagy hervadt kerti boglárka, el van feledve, vagy azt gondolják róla, hogy letépni sem érdemes. Igaz, az apja egy szóval sem bántotta. Csak halkan megjegyezte, hogy talán mégis jobban tenné, ha többet törődne magával, és akkor többiek is békén hagynák. A fivére így jellemezte: „Kornélia rendes lány, és nem is csúnya, de hiányzik belőle az a bizonyos kisugárzás. Olyan, mint egy jéghegy, és a férfiak ezt nem szeretik.” A ház macskája azonban nem értett vele egyet, mert nagyon is szerette Kornéliát, s egyáltalán nem érezte őt jéghegynek. A kis foxterrier is nagyon ragaszkodott hozzá, mint ahogy az a kék szajkó is, amelyik mindig barátságos disputára invitálta, ha Kornélia visszavonult rejtekébe a régi kertben, amelyet manapság már csak Délen lehet látni. Az anyja viszont azt állította róla, hogy „Kornéliából hiányzik a rokonszenv mások iránt. Úgy néz az emberre, mintha gondolatai valahol nagyon messze járnának, s ez természetesen minden valamirevaló férfi hiúságát bántja. Mit ér a szép ruha és a zseniális zongorázás, ha kihagyjuk belőle az emberiséget? Nem és nem! Kornélia sohasem fog tudni férjhez menni. Kétségbe vagyok esve miatta.”

Időnként Kornélia már nagyon unta az ilyen feddéseket, és haragudott is érte: „Mama – vetette ellen ilyenkor –, szerinted a házasság az élet egyetlen célja? Egy nő másra nem is fordíthatja erejét és energiáját? Nettie húgom egy lelkésznek a felesége, mást sem csinál a gyerekevelésen és a háztartáson kívül, és mivel nem veti fel őket a pénz és a gazdagság, máris idősebbnek látszik, mint én. Blanche húgomat meg minden tekintetben annyira elhanyagolja a férje, hogy asszonyi teendői helyett azzal tölti idejét, hogy misszióknak segít és a nők szavazati jogáért harcol. Úgyhogy ha nekem a gazdasági élet kéri meg a kezemet, elfogadom.”

Nem is halogatva tovább a dolgokat Kornélia titokban beiratkozott egy gazdasági ismereteket oktató tanfolyamra, és arra kezdte tanítgatni a Chopinhez és Chaminade-hoz szokott fűrge ujjacskáit, hogy ugyanolyan fűrgén futkossanak az

írógép billentyűin is. Mindkét szeme, úgy tűnt, egyre jobban nőtt és ragyogott, amint a hieroglifákhoz hasonló gyorsírásjelek jelentéseit fejtegette.

„Ez a Miss Holton egy csoda” – mondta a tanfolyamvezető. – „Igen, lehet, hogy társadalmilag nem jutott messzire, de az üzleti életben még sokra viheti” – értett vele egyet egy fiatalember, aki egyszer már hiába próbált a kegyeibe férközni.

S pont ekkor megszólalt a telefon. „Azt mondja, most rögtön! Várjon egy kicsit, megkérdem.” Lassan odament a lány íróasztalához, s így szólt: „Miss Holton, úgy vélem, ön már eléggé képzett ahhoz, hogy munkába álljon. Kész most azonnal elkezdni? A Gimbel, Brown és Társa cégnek gyors és gépirónőre van szüksége. Sürgős. Mit szól hozzá?”

„Mit szólok hozzá? Hiszen erre vártam. Csak felteszem a kalapomat és máris megyek.”

„Nagyszerű – mondta a tanfolyamvezető. – Szeretem az olyan lányokat, akik tudják, hogy mit akarnak.”

Hű, ha ezt az anyja hallotta volna! Végül is, lehet, hogy Kornélia mindig is tudta, hogy mit akar, csak eddig nem találta meg azt, amit keresett. Végül is, lehet, hogy nem a férfiakkal való jogegyenlőség volt számára a legfontosabb, hanem sokkal inkább az, hogyan fejezze ki önmagát. Mindazonáltal sietett megkeresni a Gimbel, Brown és Társa céget, és egyáltalán nem rendítette meg az a körülmény, hogy a sokszoros milliomos Gimbel kérte fel dolgozni.

„Miss Holton, azt mondja? Kornélia Holton, az én régi jó barátomnak, Dan Holtonnak a lánya? Az ég szerelmére, kérem, foglaljon helyet! Ez annyira váratlanul ért! Mondja, nagyon kérem, hogy került az üzleti életbe, erre a rémesen veszélyes pályára?”

Kornélia egyáltalán nem jött zavarba. Komolyan, mint mindig, kijelentette: „Igen, Kornélia Holton vagyok, s úgy kerültem az üzleti életbe, hogy ezt választottam. És ha ez a pálya tele van vad Bivalyokkal és Medvékkel, akkor kész vagyok velük megküzdeni. Miben lehetek a szolgálatára, Mr. Gimbel?”

Válaszul megcsillant valami Mr. Gimbelnek a szemében, furcsán elmosolyodott, majd Kornélia felé tolt egy halom hófehér papírcsomót. Aztán diktálni kezdett. Csak úgy szálltak a különböző üzenetek észak, dél, kelet és nyugat felé, és Kornélia ujjai velük együtt röpdösött. A fehér, karcsú és formás ujjak úgy ugrándoztak az írógép billentyűin, akár csak korábban a zongorabillentyűkön, és amikor már itt volt az ebédidő, Kornélia pirosló arccal állt fel a székéről. Hajának zilált barna fodrai a munkától kissé izzadt homlokához tapadtak. Gyönyörű volt ez a lány az írógép felett aratott első győzelme után!

Mielőtt azonban elindult volna, Kornélia elpirult és dadogni kezdett: „Mr. Gimble, hálás lennék, ha nem szólna erről a szüleimnek. Nem tudják, hogy munkába álltam, és csak szörnyülködnének. Tudja, vinni akarom valamire. Eddig csak kudarcban volt részem.” S ezzel távozott mosolyogva, de minden határozottsága ellenére elfogták régi félelmei, melyeket a bálteremben szokott régebben érezni.

„Hát ilyet! – kiáltott fel magában Mr. Gimble. – Istenemre, hát ilyet! – ismételte. – Ki gondolta volna, hogy egy Holton lány munkába áll! De hisz ennek a lánynak az anyja volt a szépek szépe ebben a városban. Nos, talán valahogy nem sikerült férjhez mennie.” Ezek a gondolatok ismét a feleségét juttatták eszébe, azt a szép kicsi feleségét, akit már több éve elveszített. Csak egy hatalmas nagy ürességet hagyott maga után, amit ő most pénzzel próbál meg betölteni.

Elrepült néhány hónap. Holtonék egészen ledöbbsentek, amikor Kornélia bejelentette üzleti sikereit, de aztán visszatért minden a régi kerékvágásba. A macska azt nyávogta, hogy „Ugye megmondtam! Tudtam, hogy magában hordozza a siker csíráit!” A kiskutya meg azt ugatta, hogy „A kutya fáját, ugye, most már belátjátok, hogy nem hiába csóváltam neki a farkamat!” A kék szajkó meg hangosan szajkózta: „Gyerünk már, gyerünk, fejezzük be a disputát, és aztán rakj fészket, ha tudsz, és keltsd ki a fiókádat, ha képes vagy rá. Gyerünk már, gyerünk!” De mindez semmi volt ahhoz képest, amit a társasági élet képviselői akkor mondtak, amikor Kornélia Holton és James G. Gimble karonfogva bevonult a helyi Főtitisztelendő Tiszteletes csendes kis kápolnájába és minden hűhó nélkül örök hűséget esküdött egymásnak..., hogy aztán az következzék, ami a mesében.<sup>1</sup>

Mrs. Holton egyszerűen elájult reggeli kávézás közben, amikor a reggeli újságot fellapozva elolvasta a főcímet az első oldalon rögtön a háborús hírek mellett épp oly nagy betűkkel nyomtatva. Mr. Holton felnevetett, amikor vizet töltött magának neje méregdrága negligésje fölé és leöntötte. „Mindig mondtam, hogy a mi Kornéliánknak még van egy adu ász a kezében.” „Na, végre – tette hozzá a fivér. – Az öreglány úgy döntött, hogy mégsem lesz apáca.”

Nyílt az ajtó, és berohant lelkendezve a két fiatalabb lánytestvér: „Mama, mama – a vénkisasszony Kornélia esküvőre hív bennünket!”

Ortutay Péter fordítása

---

<sup>1</sup> Az unoka (Eleanor Lanahan) itt megjegyzi, hogy ez a mondat (az eredetiben) hiányos, vagy rosszul van fogalmazva. (A ford. megj.).